

MASTYF ANGIELSKI

rewizja tłumaczenia polskiego sierpień 2022 Mirosław Redlicki

POCHODZENIE : Wielka Brytania.

DATA PUBLIKACJI OBOWIĄZUJĄCEGO WZORCA : 13.10.2010

UŻYTKOWOŚĆ : Pies stróżujący i obronny.

KLASYFIKACJA FCI : Grupa 2 Pinczery, sznauclery molosy i szwajcarskie psy do bydła.

Sekcja 2.1 Molosy typu mastyfa

Bez prób pracy.

KRÓTKI RYS HISTORYCZNY: Mastyf, choć może nie w takiej postaci, w jakiej znamy go dzisiaj, znany był od setek lat, na długo przed bitwą pod Agincourt w początku XV wieku. Już wtedy psy te znane były ze swej odwagi i przydatności do stróżowania. Są dowody na to, że gdy Rzymianie podbili brytanie, znaleźli już tam psy w typie mastyfa. Zrobiły one na nich takie wrażenie, że zabierali je do walk na arenach Rzymu. W czasach podboju normńskiego mastyfy były tak bardzo popularne w Brytanii, że francuskie słowo „dogue” przyjęło się w języku angielskim. Po II Wojnie Światowej rasa w Wielkiej Brytanii niemalże wyginęła i dla jej odtworzenia konieczne było dokonanie importów. Od tego czasu zarówno liczebność jak i poziom rasy stale rośnie. Mastyf łączy imponujący wygląd z łagodnym charakterem. Jest to pies ogromny, ciężki, o szerokim i głębokim tułowiu i masywnym kośćcu.

WRAŻENIE OGÓLNE : Głowa jest w ogólnym zarysie kanciasta, bez względu na to, z której strony ją oglądać. Powinna być szeroka. Stosunek szerokości do długości całej głowy wynosi 2 do 3. Tułów masywny, szeroki, głęboki i długi, mocno zbudowany, kończyny rozstawione szeroko i pewnie. Mięśnie wyraźnie zarysowane. Duża wielkość nadzwyczaj pożądana, o ile połączona jest z klasą psa i jeśli zachowana jest pełna sprawność; wielkość i masa muszą iść w parze. Sylwetka harmonijna, potężna, masywna i związana.

WAŻNE PROPORCJE: Długość tułowia mierzona od stawu barkowego do guzów siedzeniowych większa od wysokości w kłębie.

ZACHOWANIE / TEMPERAMENT : Połączenie majestatyczności i odwagi. Spokojny i oddany właścicielowi, ale zdolny do stróżowania. Zazwyczaj obojętny wobec obcych, niedopuszczalna lękliwość

GŁOWA

MÓZGOCZASZKA :

Czaszka : Szeroka pomiędzy uszami, czoło płaskie, pomarszczone, gdy pies jest czymś zainteresowany. Łuki brwiowe trochę zaznaczone. Czaszka w płaszczyźnie poprzecznej lekko wysklepiona; wysklepienie to przecina pośrodku bruzda, zaczynająca się pomiędzy oczami i ciągnąca się do połowy długości szwu ciemieniowego.

Stop: wyraźny ale nie przesadny

TRZEWIOCZASZKA :

Nos : Czarny, oglądany z przodu szeroki, o szeroko otwartych nozdrzach, oglądany z boku prosty, nie zadarty ani opadający;

Kufa : Krótka, szeroka pod oczami, i niemal jednakowo szeroka aż do nosa, tępą, bardzo głęboka i kanciasta; jej przednia krawędź tworzy z linią profilu kąt prosty. Głęboka na całej długości. Stosunek długości kufy do długości całej głowy jak 1 do 3. Obwód kufy, mierzony w połowie jej długości, stanowi 3/5 obwodu czaszki, mierzonego przed uszami. Jakiegokolwiek przesadne pomarszczenie i nadmiar skóry jest niepożądany u dorosłych osobników.

Wargi: Rozchodzą się pod kątem rozwartym od przegrody nosowej; trochę obwisłe, żeby profil był

kanciasty.

Uzębienie : Żuchwa szeroka, kły mocne, zdrowe, szeroko rozstawione, siekacze w zgryzie cęgowym lub dolne wystające przed górne (zgryz nożycowy odwrócony) lecz nigdy nie aż tak aby były widoczne przy zamkniętym pysku.

Policzki: Mięśnie skroniowe i policzkowe dobrze rozwinięte.

Oczy : Średniej wielkości, szeroko rozstawione). Barwa oczu orzechowa, im ciemniejsza, tym lepiej, trzecia powieka niewidoczna. Luźne powieki wysoce niepożądane. Oczy nie zdradzają żadnych objawów chorobowych.

Uszy : Małe, delikatne w dotyku, osadzone szeroko i na górnych krawędziach czaszki, podkreślają jej szerokość, w spokoju przylegają płasko do policzków.

SZYJA : Lekko łukowata, średniej długości, bardzo mocno umięśniona, w obwodzie mierzy o 2.5 – 5 cm mniej od obwodu czaszki przed uszami.

TULÓW :

Linia górna: równa

Grzbiet i lędźwie : Szerokie i dobrze umięśnione, równe i bardzo szerokie u suki, u psa trochę wysklepione.

Klatka piersiowa : Szeroka i głęboka, żebra wysklepione i zaokrąglone; żebra rzekome długie, sięgające daleko do tyłu.

Brzuch : Słabizny bardzo głębokie.

OGON : Wysoko osadzony, sięga stawu skokowego lub nieco niżej, szeroki u nasady, zwężający się ku końcowi. W spokoju wiszący prosto, przy pobudzeniu zakręcony trochę ku górze, ale nie powyżej grzbietu.

KOŃCZYNY

KOŃCZYNY PRZEDNIE :

Wygląd ogólny: w harmonii z kończynami tylnymi

Łopatka i ramię: Ustawione trochę skośnie, mocne i dobrze umięśnione.

Łokcie : Mocne.

Przedramiona:Proste, mocne i szeroko rozstawione, o mocnym kośćcu.

Śródrezcze : Proste.

Łapy: Duże, okrągłe i zwarte, z wysklepionymi palcami. Pazury czarne.

KOŃCZYNY TYLNE :

Wygląd ogólny: Dobrze umięśnione, szerokie i mocne. Ich moc i sprawność są bardzo ważne. Krowia postawa u dorosłych psów jest niedopuszczalna.

Podudzie : Dobrze rozwinięte.

Stawy skokowe : Szeroko rozstawione, pewne w ruchu i postawie.

Stopy : Duże, okrągłe, palce dobrze wysklepione, pazury czarne.

RUCH : Ruch zdecydowany, przestrzenny, z dobrym napędem tyłu, swobodny, i płynny. W ruchu grzbiet pozostaje równy. Niepożądana skłonność do inochodu. Najważniejsza w ruchu jest jego sprawność

SZATA

SIERŚĆ : Krótka, przylegająca, na szyi i łopatkach twarda w dotyku.

MAŚĆ : Brzoskwiniowa, płowa i pręgowana. Kufa, uszy i nos muszą być czarne, czerń sięga oczu. Nadmiar bieli na tułowiu, piersi i łapach jest niepożądany.

WADY : Wszelkie odchylenia od podanego wzorca powinny być uznane za wady i oceniane w zależności od stopnia nasilenia i wpływu na zdrowie i dobrostan psa.

WADY DYSKWALIFIKUJĄCE:

- Agresja lub wyraźna lękliwość.
- Wyraźne wady budowy lub zaburzenia zachowania.

NB.

- Każdy pies, wykazujący wyraźne deformacje budowy i zaburzenia zachowania powinien być zdyskwalifikowany.
- Samce muszą mieć dwa normalnie rozwinięte jądra, w pełni wyczuwalne w mosznie. .